

Aggeribus spes nulla manet, prosternitur undis,
 Ubruitur Ponto Frisia tota suo.
 Millia multa inopum gravibus dejecta procellis
 Præsidii in villis straminibusque nihil.
 Inque vices equitant & Luna teste moventur
 Omnia, prosternunt obvia, Cuncta natant.
 Cumque pecus Pastore fluit, cum pignore Mater,
 Currunt cum armentis Sordida tecta Suum.
 Sic voluit non ferro Fatum properare sed Undis
 Salsipotens: discat mens pia nosse Deum.
 Mens etenim recta & puri sibi conscia cordis
 Hoc plus splendescit, quo magis atteritur.
 Ast nova vesanos rapuit vehementia fluctus
 Amasi ut passim terra sinistra natet.
 Ire jubet procul hinc patriæq; relinquere fines
 Quum post tot annos nulla serena dies.
 Incerti quo fata trahant, ubi sistere detur
 Naufragio ut pulsos littora grata ferunt.
 Unda locusq; nocent, ast causa valentior illis
 Anxietas animi, quæ fera, semper adest.
 Nostraq; continuis liquefcunt pectora curis
 Ignibus admotis, ut nova cera solet.
 Nec juvit infaustos toties subiisse labores
 Sæpius & fessam sollicitare manum
 Expatiata ruunt & ad huc per flumina campos,
 Et perit in cassum cura laborq; pius.
 Contemnit Dominus languentia vota malorum
 Et sine sincera Religione preces.
 Illustres virtute viri, quos rara per Orbem
 Nobilitas, Pallas Sedulitasque ferunt.

**

Vos

Vid. Pag. præced. lin. 12. lege lito pro cito.